

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci **žalobce: F. U.**, bytem x, zastoupeného JUDr. Karlem Vlčkem, advokátem se sídlem Malátova 633/12, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, sp. zn. SZ 157926/2015/KUSK REG/Gr, čj. 040773/2016/KUSK,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení **v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný mimo jiné zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Líbeznice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 24. 9. 2015, čj. 4471/15/SU/SVy, sp. zn. 3505/15/SÚ. Stavební úřad tímto rozhodnutím podle § 169 odst. 2, 3 a 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), povolil R. N. výjimku z § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), pro umístění stavby rodinného domu na pozemku parc. č. x,v k. ú. L.výjimka spočívá v „*umístění okenního otvoru z koupelny v severní fasádě domu*“).

Krajský soud v Praze předně pristoupil k hodnocení, zda je podaná žaloba přípustná (tedy věcně projednatelná), přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.

Podle § 65 odst. 1 zákona 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení pak „žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“

Z citovaného ustanovení se mimo jiné podává, že věcně projednatelná bude pouze taková žaloba, která brojí proti rozhodnutí (úkonu) správního orgánu, jímž se zakládají, mění,

ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Ze soudní ho přezkumu jsou pak vyloučeny ty úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími [§ 70 písm. a) s. ř. s.].

Pro danou věc je určující, že předmětem žaloby je rozhodnutí vydané dle § 169 stavebního zákona, jímž byla povolena výjimka z obecných požadavků na využívání území dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Judikatura správních soudů byla po určitou dobu nejednotná v tom, zda rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků (ať již jde o požadavky „na výstavbu“ či na „využití území“) je rozhodnutím samostatně přezkoumatelným podle § 65 s. ř. s. S ohledem na rozpory v judikatuře se pak nastíněnou otázkou zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, čj. 8 As 8/2011-66, dospěl k závěru (viz zejm. odst. 27 a násl. odůvodnění citovaného rozsudku), že „*jakkoliv je v řízení o výjimce s definitivní platností rozhodnuto o tom, zda se výjimka v konkrétním případě povoluje či nepovoluje, a účinky takového rozhodnutí nejsou omezeny do doby, než je vydáno konečné rozhodnutí, nemá samotné povolení či naopak nepovolení výjimky do práv účastníků žádné přímé dopady. Tak by tomu bylo pouze v případě, pokud by se již na základě samotného rozhodnutí o výjimce mohl záměr, pro který byla tato výjimka požadována, fakticky uskutečnit, anebo se naopak musel uskutečnit v jiné podobě, než pro kterou byla požadována výjimka, resp. se vůbec uskutečnit nemohl. Jinými slovy samostatný soudní přezkum by byl zcela na místě v těch situacích, kdy na rozhodnutí o výjimce nenavazuje žádný další úkon správního orgánu, který by byl podroben soudní kontrole. V převážné většině případů však bude na rozhodnutí ve věci výjimky navazovat rozhodnutí ve věci samé, případně souhlas příslušného stavebního úřadu. Rozhodnutí o umístění stavby nebo stavební povolení, tedy rozhodnutí ve věci samé jsou pak nepochybně rozhodnutími přezkoumatelnými ve správním soudnictví ve smyslu § 65 s. ř. s. (...). Rozhodnutím o výjimce tak v převážné většině případů nedochází ke konečnému zásahu do práv účastníků (...). Teprve výsledek „hlavního řízení“, pro jehož účely žadatel o povolení výjimky usiluje, je způsobilý skutečného (kvalifikovaného) zkrácení práv účastníků řízení“.*

S ohledem na výše uvedené má zdejší soud za to, že rozhodnutí o povolení výjimky v projednávané věci samo o sobě žádným způsobem do práv žalobce přímo nezasahuje. Zásadní a rozhodující pro (případný) zásah do jeho práv nemůže být samotné rozhodnutí o povolení výjimky, ale až rozhodnutí konečné, tedy v daném případě rozhodnutí o umístění stavby, které nepochybně představuje rozhodnutí ve správním soudnictví přezkoumatelné ve smyslu § 65 s. ř. s. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nemá v projednávané věci povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., jelikož samo o sobě nepředstavuje přímý zásah do práv či povinností žalobce.

S ohledem na výše uvedené tak soud žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) téhož zákona.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť žádnému účastníku řízení nepřísluší náhrada nákladů řízení, pokud byla žaloba odmítnuta.

Jelikož žaloba byla odmítnuta před nařízením jednání ve věci, vrátil soud žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová